

styres politisk, sådan som spørgsmålet afsluttende kommer ind på.

Jeg hilser derimod redelig videnskabelig forskning inden for emner angående europæisk integration velkommen.

Spm. nr. S 1175

Til indenrigsministeren (11/2 99) af:

Svend Aage Jensby (V):

»Vil ministeren sikre, at der i alle tilfælde, hvor en udlænding ønsker at opnå tilladelse til at blive familiesammenført med en herboende udlænding, vil blive foretaget en DNA-test/sammenligning, således at det forhindres, at der på falsk grundlag opnås familie- sammenføring?«

Begrundelse

Der har i de senere år været adskillige eksempler på, at udlændinge har fået tilladelse til her i landet at blive familiesammenført med udlændinge, som de angiver at være i familie med, uanset at det efterfølgende har vist sig, at der ikke har været familiemæssige relationer.

Svar (22/2 99)

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om opholdstilladelse i henhold til udlændingeloven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 3. pkt., kan andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, endvidere pålægges at meddele sådanne oplysninger.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 40 c, der blev indsat i udlændingeloven i 1997, præciserer, at udlændingemyndighederne i familiesammenføringssager kan stille krav om, at ansøgeren og referencen medvirker til en dna-undersøgelse med henblik på at fastslå den familiemæssige tilknytning, såfremt denne ikke på anden måde kan anses for tilstrækkelig doku-

menteret. Dette kan forekomme, hvis der ikke fremlægges dokumentation for det i udlændingeloven krævede slægtskab, eller hvis de dokumenter, der fremlægges, ikke kan ægthedsvurderes, f.eks. på grund af forholdene i ansøgerens hjemland.

Udlændingemyndighederne kan således efter en konkret vurdering i den enkelte sag kræve, at ansøgeren og den herboende reference deltager i en dna-undersøgelse. Dette vil navnlig være tilfældet, hvis der er en konkret mistanke om, at den familiemæssige tilknytning ikke foreligger. Udlændingemyndighedernes erfaringsgrundlag med hensyn til muligheden for dokumentation og misbrug i grupper af sager kan efter en konkret vurdering begrunde en sådan mistanke.

Udlændingestyrelsen har oplyst, at det ved behandlingen af ansøgninger om familiesammenføring med en herboende slægning blandt andet undersøges, om man på baggrund af de foreliggende oplysninger finder at kunne lægge det angivne slægtskab til grund. Dette sker først og fremmest på baggrund af en vurdering af fremlagte attester m.v.

Såfremt Udlændingestyrelsen efter en sådan vurdering finder, at der foreligger usikkerhed om rigtig-heden af det angivne slægtskabsforhold, vil styrelsen efter udlændingelovens § 40 c have mulighed for at kræve, at parterne i familiesammenføringssagen medvirker til en dna-undersøgelse.

Foreligger der på baggrund af den fremlagte dokumentation ikke en sådan usikkerhed om slægtskabet – enten fordi den fremlagte dokumentation lægges til grund, eller fordi en ægtheds- eller aldersvurdering fører til, at dokumentationen må afvises – afgøres sagen på dette grundlag.

Såfremt parterne ikke ønsker at medvirke i en dna-undersøgelse til bekræftelse af slægtskabsforholdet, kan dette efter en konkret vurdering af de i sagen foreliggende oplysninger komme ansøgeren til skade og således føre til, at der meddeles afslag på ansøgningen om opholdstilladelse.

Jeg finder denne retstilstand tilfredsstillende med henblik på i denne forbindelse at forhindre misbrug af udlændingelovens regler om familiesammenføring og agter ikke at foreslå reglerne ændret.